

I.

Het kan een keer gebeuren dat gij doet
de daagse zaken die een mens betamen:
tevredener dan uitzien en beramen
maakt nu de lust aan wat het oog behoedt:

Zo reisde eenmaal Mozes langs de voet
van Horebs berg. Hij keek; hij zag de bramen
bij bossen bloeien voor de hoge ramen
der godenwoning in de avondgloed.

Hij dacht dat zijn nieuwsgierigheid voortaan
door de ervaring was gesust en sliep;
hij voelde haar voor deze vlam ontwaken.

Want wie was Deze, die hem kon vermaken
met vuur waarin de dingen niet vergaan?

Hij hoorde roepen toen hij nader liep.

II.

Het is de hartstocht weer die mij verraadt;
ik word herinnerd aan mijn wedervaren
wanneer ik vroeger in mijn jonge jaren
eens uit mijn droom gelokt werd naar de daad.

Ik luister, maar nog altijd in beraad,
en heilig overtuigd van de gevaren
nu zich een God in vuur komt openbaren
dat als een oordeel door de wereld slaat.

Ik hoor, dat U mijn voorgeslacht beled;
maar waarom maakt dit licht mij onbekwaam
om wat Gij doet en zijt te onderscheiden?

Zo ik het volk er op moet voorbereiden
dat zijn Verlosser komt — zeg mij Uw Naam:

— Ik zal daar zijn, en zijn gelijk Ik heet. —

III.

Nu ben ik nog niet wijzer dan tevoren;
een onnieuwsgierig mens heeft geen verlet,
maar rustelozen leven altijd met
dat zingen van beloften in hun oren.

Zij meenden soms een vreugdezang te horen
die in de hemelen werd ingezet:
de reddeloos verdrukten door de wet
zijn niet in alle eeuwigheid verloren.

De ongeduldige moet zich bedekken,
en niets vernemen dan die wondre stem,
zijn reisgeleide tot de vege grens.

Die blind en zorgloos in de toekomst trekken
geraken zonder erg in Bethlehem —

En zie: God, hun Verlichter, is een Mens.

1939

H. de Bruin